

една или двѣ незначителни чети“. А за такава Раковски скоро преди смъртта си заговори.

И надъ всичко това Ботйовъ бележи съ замисленостъ:

„Сѣмето, което посѣя тоя незабравимъ за насъ мжжъ, даде доста добри плодове, но ние, или неговитѣ наследници, не можахме да се възползуваме съ врѣме отъ тѣхъ“.³¹ А Каравеловъ ни дава следнитѣ многохарактерни за бореца думи: „Раковски само оралъ, а неговитѣ послѣдователи захванале да сѣятъ и да жжнатъ.“³²

Да хвърлимъ сега погледъ на немаловажната му писателска дейностъ.

Л И Т Е Р А Т У Р А

1. Раковски, Прѣдвѣстникъ Г. П. (1856), Българска Дневница (1857). 2 Р-ки, Гор. П-къ, с. 18 и въ стих. Постжпъ български (маршъ). 3. *ibid* с. 18. 4. Р-ки, Дунавски Лебедъ (1860). 5. Р-ки, Автобиография, с. 115. 6. Р-ки, Преселение въ Русия, Автобиография. 7. Р-ки, Руската политика за българитѣ, писмото му отъ 1861 г. 1 мартъ и Раковски, Д-ръ Кр., Русия на изтокъ. 8. Р-ки, Дун. Лебедъ. 9. Поповъ, Ч., с. 85—писмо отъ 1861 г. 10. Цит. у Ч. Поповъ. 11. Кореспонденцията на Р. не е още събрана и въ цѣло издадена. 12. Р-ки, писмо